

„тодіакони-тѣ на митрополити-тѣ и на епископи-тѣ. — „А всѣ Греческія власти (духовныя) у себя въ келіи „красиковъ держать, а Греки сказываютъ всѣ содомства „насыпаны . . .“ (Нѣка ни бѣде позволено да не прѣ-вождами подирни-тѣ редове по Български).

Ето въ рѣцѣ-тѣ на какви правители падна Българска-та църква. Не духовни пастыри тѣ дохождахъ въ Български-тѣ епархіи, но подѣ такова свещенно име тѣ дохождахъ тамъ да господарувать надѣ душа-та и надѣ тѣло-то на Българинъ-тѣ. Духовній животъ на Българе-тѣ тѣ помрачавахъ съ свое-то невѣжество и го тровехъ съ своя-та мръсна безнравственность, а пакъ матеріално-то имъ състояніе разсыпвахъ чрезъ безсовѣстно търгуванье съ светыня-та, и чрезъ всякакви насилія. — Приснопометній нашъ светитель, Софроній Епископъ Врачанскій въ свое-то жизнеописаніе ни е оставилъ нѣколко чърти отъ Фанаріотско-то господаруванье въ България въ послѣдната половина на минѣлиі вѣкъ. Неговъ-тѣ безыскусственъ разсказъ е тѣй занимателенъ и тѣй трогателенъ, що-то ные си позволяваме да направимъ тукъ единъ по-подробенъ изводъ отъ него ⁴⁾. — Читатели-тѣ ни трѣба да знаѣтъ че преосвященній Софроній е былъ родомъ отъ Котель. Котленски-тѣ първенци, като го познавали за книжовенъ и мѣдръ чловѣкъ, предложили му да имъ се рѣкоположи за священникъ, като му обѣщали да помольтъ за това Шуменскій владыка, когато той доде въ Котель. Софроній се съгласилъ на това. Слѣдъ малко врѣме дошълъ архіерей-тѣ. Нѣка сега да чуемъ що расказва самъ Софроній за рѣкоположеніе-то си, а такожде и за свещенническо-то си служеніе. — „Въ 1762 г. приде архіерей-тѣ

⁴⁾ Този драгоцененъ за наша-та нова исторія паметникъ е обнародванъ въ Дунавскій лебедъ 1861 N. N. 55—61.